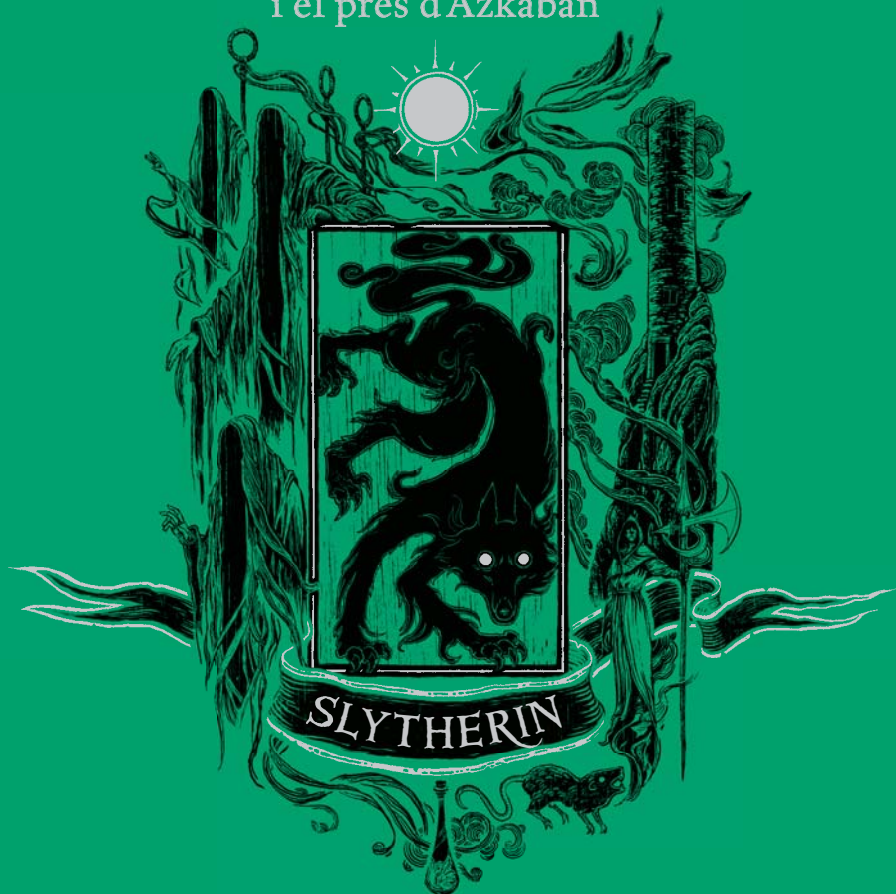

J.K. ROWLING

HARRY POTTER

i el pres d'Azkaban

EDICIÓ DEL 20è ANIVERSARI

Empúries

J.K. ROWLING

HARRY POTTER

i el pres d'Azkaban

Traducció de Laura Escorihuela

Editorial Empúries
Barcelona

Títol original:
Harry Potter and the Prisoner of Azkaban

Publicat per primera vegada a la Gran Bretanya l'any 1999
per Bloomsbury Publishing Plc
50 Bedford Square, Londres WC1B 3DP

La primera edició en català d'aquesta obra va ser publicada
a l'Editorial Empúries l'any 2000

Primera edició: febrer del 2021

Drets de publicació de Wizing World © J.K. Rowling 1999

Wizing World és una marca registrada de Warner Bros. Entertainment Inc.

Els personatges, els noms i els distintius/símbols de Wizing World
són TM i © Warner Bros. Entertainment Inc. Tots els drets reservats

Il·lustracions de la coberta i de l'interior de
Levi Pinfold © Bloomsbury Publishing Plc 2019

Els drets morals de l'autora i de l'il·lustrador han estat reconeguts

© de la traducció: Laura Escorihuela Martínez, 2000

© de la traducció dels textos complementaris: Mireia Alegre, 2021

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a., Editorial Empúries
Av. Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona
www.editorialempuries.cat

Tots els personatges i esdeveniments d'aquesta publicació,
fora d'aquells clarament del domini públic, són ficticis i qualsevol semblança
amb persones reals, vives o mortes, és pura coincidència

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos,
www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

ISBN: 978-84-17879-72-3

Dipòsit legal: B. 417-2021

CAPÍTOL U

El correu per mussol

El Harry Potter no era un noi normal per moltes raons. Per començar, perquè l'època de l'any que menys li agradava eren les vacances d'estiu. Després, perquè tenia moltes ganes de fer els deures que li havien posat, però els havia de fer en secret, ben entrada la nit. A més, era bruixot.

Era gairebé mitjanit, el Harry era al llit, estirat de bocaterrosa amb les mantes per sobre el cap fent com de tenda de campanya, amb una llanterna a la mà i un llibre amb cobertes de pell que es deia *Història de la màgia*, de Dolors Plorós, obert sobre el coixí. El Harry resseguia la pàgina amb la punta d'una ploma d'àguila, amb les celles arrufades, buscant alguna cosa que l'ajudés a escriure la redacció que li havien posat de deures: «Argumenteu per què la crema de bruixes al segle XIV era totalment absurda».

Va aturar la ploma a l'inici d'un paràgraf que semblava interessant. Es va col·locar bé les ulleres, va acostar la llanterna al llibre i va llegir:

A l'edat mitjana, les persones que no podien fer màgia (popularment conegudes amb el nom de muggles) tenien molta por de la bruixeria, però no sabien reconèixer-la. En les comptades ocasions en què enxampaven una bruixa o un bruixot de debò, la crema no tenia cap mena d'efecte: la persona enxampada feia un sortilegi refredador de flames i llavors feia veure que s'encongia de dolor mentre que l'únic que sentia eren unes pessigolletes molt agradables. Per exemple, Anna l'Estranya s'ho passava tan bé quan la cremaven, que va deixar que l'enxampessin més de quaranta-set vegades disfressada de diferents maneres.

El Harry es va posar la ploma a la boca i va treure una ampolleta de tinta i un rotlle de pergami de sota el coixí. Va obrir l'ampolleta a poc a poc i amb molta cura, hi va sucar la ploma i va començar a escriure, aturant-se de tant en tant per parar l'orella, perquè si algun dels Dursley sentia el soroll de la ploma anant cap al lavabo probablement acabaria tancat a l'armari de sota les escales la resta de l'estiu.

La família Dursley, que vivia al carrer Privet número 4, era la raó per la qual al Harry no li agradaven les vacances d'estiu. El tiet Vernon, la tieta Petúnia i el seu fill Dudley eren els únics parents que li quedaven. Eren muggles, i tenien una actitud molt medieval envers la màgia. A casa seva no es parlava mai dels pares del Harry, que havien estat bruixots i eren morts. Durant molts anys, la tieta Petúnia i el tiet Vernon havien tingut l'esperança que oprimint el Harry acabarien amb la màgia que portava dins. Per desgràcia seva, no havia estat

així, i vivien amb la por que algú descobrís que el Harry havia passat gran part dels dos darrers anys a l'Escola de Bruixeria Hogwarts. Arribat aquell punt l'únic que podien fer era tancar sota clau els llibres de text, la vareta, la marmita i l'escombra voladora del Harry al principi de les vacances i prohibir-li que parlés amb els veïns.

El fet de no poder accedir als llibres de text havia estat un gran problema per al Harry, perquè els professors li havien posat un munt de deures per a l'estiu. Un dels treballs més difícils que havia de fer anava sobre pocions per reduir i l'hi havia posat el professor que menys li agradava, Severus Snape, que estaria encantadíssim de tenir una excusa per castigar-lo tot un mes. Així que el Harry havia aprofitat l'oportunitat que se li havia presentat durant la primera setmana de vacances: el tiet Vernon, la tieta Petúnia i el Dudley havien sortit al jardí del davant per admirar (amb molts escarafalls perquè el veïnat els sentís) el cotxe nou que li havia donat l'empresa al tiet Vernon, i el Harry va baixar les escales de puntetes, va obrir el cademat de l'armari de sota les escales amb un clip, va agafar uns quants llibres i els va amagar a la seva habitació. Mentre no taqués els llençols de tinta, els Dursley no s'assabentarien que estudiava màgia a les nits.

Aquells dies el Harry evitava qualsevol mena de conflicte amb els seus tiets, que ja estaven prou enfadats amb ell perquè la primera setmana de vacances li havia trucat un company de l'escola de bruixeria.

El Ron Weasley, que era un dels millors amics que el Harry tenia a Hogwarts, venia d'una família de moltes gene-

racions de bruixots. Per això sabia moltes coses que el Harry desconeixia, però mai no havia fet servir un telèfon. Desgraciadament, havia estat el tiet Vernon qui havia despenjat l'auricular.

—¿Mani?

El Harry, que casualment era a la sala en aquells moments, es va quedar glaçat quan va sentir la veu del Ron contestar:

—¿Hola? ¿Hola? ¿Que em sent? Vull. Parlar. Amb. El. Harry. Potter.

El Ron cridava tan fort que el tiet Vernon va fer un bot, es va allunyar l'auricular un pam de l'orella i se'l va quedar mirant amb una expressió mig desconcertada, mig furiosa.

—¿Qui el demana? —va bramar a l'auricular—. ¿Qui ets, tu?

—El Ron. Weasley —va continuar cridant el Ron, com si el tiet Vernon i ell es parlessin de banda a banda d'un camp de futbol—. Soc. Un amic. Del Harry. De l'escola.

El tiet Vernon va mirar el Harry, que s'havia quedat de pedra.

—Aquí no hi ha cap Harry Potter! —va rugir, i va allunyar l'auricular tant com va poder, com si tingués por que explotés—. No sé de quina escola em parles, noi! No tornis a trucar! No t'acostis a la meva família!

I va penjar el telèfon com si fos una aranya verinosa.

L'esbroncada que li va caure al Harry després d'allò va ser una de les pitjors que havia rebut mai.

—¿Com se't pot haver acudit donar aquest número a gent...? A gent com tu! —va bramar el tiet Vernon, esquitxant el Harry de saliva.

Era evident que el Ron s'havia adonat que havia ficat el Harry en un bon embolic, perquè no va tornar a trucar. L'Hermione Granger, la tercera component del trio d'amics de Hogwarts, tampoc no li havia trucat. El Harry suposava que el Ron li havia advertit que no ho fes, la qual cosa era una llàstima, perquè l'Hermione, que era la noia més intel·ligent de la classe, era filla de muggles, sabia perfectament com fer servir un telèfon i probablement hauria tingut prou seny per no dir que anava a Hogwarts.

Així que el Harry no havia parlat amb cap dels seus amics bruixots en cinc setmanes i aquell estiu s'estava fent tan insuportable com l'anterior. Només havia millorat en una cosa, en una petita cosa: després de fer-li prometre que no la faria servir per enviar cartes als seus amics, al Harry li van permetre deixar anar la seva òliba Hedwig a les nits. El tiet Vernon hi havia accedit per la fressa que la Hedwig feia si s'estava sempre tancada a la gàbia.

El Harry va acabar d'escriure sobre Anna l'Estranya i va tornar a parar l'orella. L'única cosa que trencava el silenci en la foscor de la casa eren els roncs distants del seu enorme cosí Dudley. Però al Harry li picaven els ulls de cansament, i va pensar que devia ser molt tard i que ja acabaria la redacció l'endemà...

Va tancar l'ampolleta de tinta, va treure una funda de coixí vella de sota el llit, hi va posar la llanterna, la *Història de la màgia*, la redacció, la ploma i la tinta, va sortir del llit i va amagar-ho tot sota un tauló desclavat del terra que hi havia sota el llit. En acabat es va posar dret, va estirar el cos i va mirar l'hora al despertador que hi havia a la tauleta de nit.

Era la una de la matinada. El cor li va fer un bot. Feia una hora que tenia tretze anys i no se n'havia adonat.

Una altra de les coses que feia que el Harry fos un noi poc normal era que no esperava el dia del seu aniversari amb il·lusió. Mai no havia rebut cap postal de felicitació. Els Dursley havien passat per alt els seus dos últims aniversaris, i no tenia cap motiu per pensar que aquell any no farien el mateix.

El Harry va creuar l'habitació, va passar pel costat de la gàbia buida de la Hedwig i va arribar a la finestra, que era oberta. Es va recolzar a l'ampit, sentia l'aire fresc de la nit a la cara, molt agradable després de passar tanta estona sota les mantes. Feia dues nits que la Hedwig era fora. Allò no l'amoïnava, perquè ja havia passat altres vegades, però tenia ganes que tornés. Ella era l'única criatura vivent d'aquella casa que no s'espantava en veure'l.

El Harry, que continuava sent baixet i prim per la seva edat, havia crescut tres o quatre dits en un any. En canvi, els cabells negres atzabeja els tenia com sempre: embullats amb obstinació, fes el que fes. Rere les ulleres tenia uns ulls verds brillants i, al front, clarament visible a través dels cabells, tenia una cicatriu fina en forma de llamp.

De les coses anormals que caracteritzaven el Harry, aquella cicatriu era la més extraordinària de totes. No era, com li havien volgut fer creure els Dursley durant deu anys, un record de l'accident de cotxe en què havien mort els seus pares, perquè la Lily i el James Potter no havien mort en un accident. Els havia assassinat Lord Voldemort,

el bruixot de les forces del mal més temut dels darrers cent anys. El Harry havia sortit il·lès d'aquell atac, només amb la cicatriu al front que li havia produït el malefici de Voldemort, que, en lloc de matar-lo, havia rebotat cap al seu creador. Més mort que viu, Voldemort va desaparèixer...

A Hogwarts el Harry s'havia trobat cara a cara amb ell. Observant la nit fosca a través de la finestra, va recordar l'últim cop que s'havien trobat i va haver d'admetre que era una sort que hagués arribat a fer els tretze anys.

Va escodrinjar el cel estelat cercant la Hedwig, que potser en aquells moments anava cap a ell amb un ratolí mort al bec, delerosa d'atenció. Es va quedar encantat mirant per sobre les teulades i van passar uns segons abans no s'adonés que allà hi havia alguna cosa anormal.

En la lluna de plata es dibuixava la silueta d'un gran ésser viu estranyament tort, que creixia a mesura que volava cap al Harry. Immòbil, va observar l'ésser que s'apropava. Durant un instant va dubtar, amb la mà a la balda de la finestra, preguntant-se si faria bé de tancar-la, però llavors l'ésser estrambòtic va passar per sobre d'un dels fanals del carrer Privet, el Harry va veure què era i es va apartar de la finestra per deixar-li pas.

Tres mussols van entrar a l'habitació, dos d'ells carregant el tercer, que semblava inconscient. Van aterrar sobre el llit del Harry amb un plof suau i el mussol del mig, que era gros i gris, va caure de costat i es va quedar rígid. A les potes duia lligat un paquet gran.

El Harry va reconèixer el mussol inconscient a l'acte: es deia Errol i pertanyia a la família Weasley, així que va anar cap al llit d'una revolada, li va desfer els nusos de la corda, li va treure el paquet i el va portar a la gàbia de la Hedwig. L'Errol va obrir un ull, va esgaripar en senyal d'agraïment i es va posar a beure aigua.

El Harry va tornar amb els mussols que quedaven. Un d'ells, l'òliba blanca, era la seva Hedwig. Ella també duia un paquet i semblava estar molt orgullosa de si mateixa. Va picar el Harry afectuosament mentre ell la deslliurava de la càrrega, i se'n va anar volant cap a l'Errol.

El Harry no va reconèixer el tercer mussol, un de tigrat preciós, però de seguida va saber d'on venia perquè a més d'un tercer paquet duia una carta amb l'escut de Hogwarts. Quan el Harry el va deslliurar del correu que portava, va arrufar el plogmatge donant-se aires d'importància, va obrir les ales i se'n va anar per la finestra.

El Harry es va asseure al llit, va agafar el paquet de l'Errol, va arrencar el paper d'embalar i va descobrir un regal embolicat amb paper daurat i la primera postal de felicitació que rebia a la vida. Amb les mans tremoloses, va obrir el sobre. A dins hi havia dos fulls de paper: una carta i un retall de diari.

Era clar que el retall provenia del diari dels bruixots, el *Pèrriòdic Profètic*, perquè la gent que hi havia a la fotografia en blanc i negre es movia. El Harry va agafar el retall, el va aplanar i va llegir:

UN EMPLEAT DE LA CONSELLERIA D'AFERS MÀGICS GUANYA EL SORTEIG DEL *PERIÒDIC PROFÈTIC*

Arthur Weasley, cap del Departament de Control de l'Ús Indegut d'Objectes de Muggles de la Conselleria d'Afers Màgics, ha guanyat el primer premi del sorteig anual del *Periòdic Profètic*.

Weasley, que estava entusiasmat, va declarar a aquest diari: «Hem pensat de gastar-nos l'or del premi en un viatge a Egipte, on hi ha el Bill, el nostre fill gran, que treballa de desembruixador per al Banc de Bruixots Gringotts».

La família Weasley passarà un mes a Egipte i tornarà a finals d'agost perquè cinc dels seus fills puguin començar a temps el curs escolar a Hogwarts.

El Harry va observar la fotografia dels nou Weasley davant d'una piràmide i va somriure quan va veure que el saludaven afectuosament. Hi havia la senyora Weasley, baixeta i rabassuda, el senyor Weasley, alt i mig calb, els sis fills i la filla, tots (encara que a la fotografia en blanc i negre no s'apreciava) pèl-rojos. Al bell mig hi havia el Ron, alt i prim, amb la seva rata Scabbers a l'espatlla i el braç per sobre la Ginny, la seva germana petita.

El Harry va pensar que no hi havia ningú que es mereixés tant guanyar una bona pila d'or com els Weasley, que eren una gent encantadora, i molt pobre. Va agafar la carta del Ron i la va obrir.

Estimat Harry,

Per molts anys!

Em sap molt greu el que va passar amb la trucada. Espero que els muggles no s'enfadessin gaire amb tu. L'hi vaig comentar al pare, i ell creu que segurament no hauria d'haver cridat.

Egipte és xulíssim. El Bill ens ha portat per les piràmides i no et pots imaginar quins encanteris que hi van fer els bruixots egipcis. La mare no va deixar que la Ginny entrés a l'última que vam visitar, pertot arreu hi havia esquelets mutants dels muggles que hi havien aconseguit entrar. Els havien crescut més caps i coses rares.

Va ser increïble que el pare guanyés el sorteig del Periòdic Profètic: set-cents galeons! La majoria ens els hem gastat en el viatge, però els pares m'han dit que em compraran una vareta nova.

El Harry recordava perfectament com se li havia trencat la vareta vella al Ron. Va ser quan el cotxe en què ells dos havien volat cap a Hogwarts es va estavellar contra un arbre als jardins de l'escola.

Tornarem més o menys una setmana abans que comenci el curs i anirem a Londres a comprar els llibres i la meua vareta. Estaria bé trobar-nos allà.

No deixis que els muggles t'espatllin les vacances!

Espero que et deixin anar a Londres.

Ron

P. S.: Al Percy l'han fet cap de monitors. L'hi van dir la setmana passada per carta.

El Harry va tornar a mirar la fotografia. El Percy, que estava a punt de començar el setè i últim curs a Hogwarts, feia un posat més vanitos que mai. Portava la insígnia de cap de monitors al fes que orgullosament duia al cap i les ulleres de pasta li brillaven sota el sol egipci.

Aleshores el Harry va centrar la seva atenció en el regal. El va desembolicar, era una mena de baldufeta de vidre. Anava amb una altra nota del Ron.

Harry, això és un dolentoscopi de butxaca. Se suposa que s'encén i fa voltes quan és a prop d'algu que té males intencions. El Bill diu que és una enganyifa per a turistes bruijots i que no s'hi pot confiar, perquè ahir a la nit mentre sopàvem va estar tota l'estona encès. El que no sap és que el Fred i el George li havien posat escarabats a la sopa.

Fins aviat,

Ron

El Harry va posar el dolentoscopi de butxaca a la tauleta de nit, i allà es va quedar quiet, en equilibri, reflectint les busques fosforescents del seu despertador. El Harry se'l va quedar mirant un moment i llavors va agafar el paquet que li havia portat la Hedwig.

Dins d'aquell paquet hi havia un altre regal, una postal i una carta, aquest cop de l'Hermione.

Estimat Harry,

*El Ron em va escriure i em va explicar la història de la truca-
cada al teu tiet Vernon. Espero que estiguis bé.*

Ara estic de vacances a França i no sabia com enviar-te això (¿què hauria passat si ho haguessin obert a la duana?), i llavors va aparèixer la Hedwig! Em sembla que es volia assegurar que rebessis alguna cosa pel teu aniversari. Vaig comprar-te el regal per correu per mussol, el vaig veure en un anunci al Periòdic Profètic (m'hi he subscrit, no volia perdre el contacte amb el món dels bruixots). ¿Vas veure la foto del Ron i la seva família que va sortir la setmana passada? Els bruixots de l'Antic Egipte eren fascinants, segur que està aprenent un munt de coses, em fa molta enveja.

Aquí també hi ha una mica d'història de bruixeria local. He refet tot el treball d'història de la Magia per incloure-hi algunes de les coses que he esbrinat aquí. Espero que no sigui massa llarg, fa dos rotlles de pergami més del que va demanar el professor Binns.

El Ron diu que serà a Londres l'última setmana d'agost. ¿Que hi podràs anar? ¿Et deixaran venir els teus tiets? Espero que sí. Si no, ja ens veurem l'1 de setembre al Hogwarts Express!

Petons,

Hermione

P. S.: El Ron m'ha dit que el Percy serà cap de monitors. Suposo que el Percy deu estar molt content. En canvi el Ron no semblava que ho estigués gaire.

El Harry va riure, va deixar la carta de l'Hermione i va agafar el regal. Pesava molt. Com que la coneixia, va pensar que

seria un llibre molt gruixut ple de sortilegis complicadíssims; però no ho era. El cor li va fer un bot quan va estripar el paper i va veure un maletí de pell negra molt elegant amb lletres platejades que deien: eines per a l'escombra.

—Carai, Hermione! —va murmurar el Harry, i va obrir el maletí.

A dins hi havia una llauna gran d'Abrillantador Volvelec d'acabat perfecte per a mànecs, un parell de tisores de tallar branquillons d'escombra, una minibrúixola de llautó amb un accessori per acoblar-la a l'escombra en viatges llargs i un manual per al manteniment d'escombres.

A més dels amics, el que el Harry trobava més a faltar de Hogwarts era el quidditch, l'esport més practicat en el món dels bruixots: un esport molt perillós, molt emocionant, que es juga sobre escombres voladores. El Harry era un jugador de quidditch excel·lent, havia estat el jugador més jove que havia aconseguit arribar a l'equip d'una de les residències de Hogwarts en els darrers cent anys. I una de les seves possessions més valuoses era la seva escombra de carreres, una Nimbus 2000.

El Harry va deixar el maletí de pell sobre el llit i va agafar l'últim paquet. De seguida va reconèixer els gargots que hi havia al paper d'embalar: eren del Hagrid, el guardabosc de Hogwarts. Va estripar la primera capa de paper i va veure que a sota hi havia alguna cosa com de pell verda, però abans que pogués desembolicar-lo del tot, el paquet va vibrar estranyament i el que hi havia dins va fer una dentada, com si tingués boca.

El Harry es va espantar. Sabia que el Hagrid mai no li enviaria res perillós a posta, però també sabia que el concepte que tenia el Hagrid de «perillós» no coincidia gaire amb el de la resta de la gent. El Hagrid era amic d'aranyes gegants. Un cop havia comprat un gos de tres caps a un desconegut en un pub i havia covat un ou de drac il·legal a la seva cabana.

Tot nerviós, el Harry va atansar-hi un dit. La cosa va fer una altra dentada. El Harry va agafar el llum de la tauleta de nit, el va aixecar, a punt per defensar-se, i a continuació va estirar el paper que quedava amb l'altra mà.

I va aparèixer... un llibre. El Harry tot just va tenir temps de copsar-ne la preciosa coberta verda amb el títol gravat en or, *El llibre-monstre dels monstres*, abans que es posés dret i comencés a caminar a passets curts i ràpids com si fos un cranc molt peculiar.

—Ai, ai! —va fer el Harry.

El llibre va caure del llit amb un fort patapluf i va començar a arrossegar-se veloçment per l'habitació. El Harry el va seguir de puntetes. El llibre es va amagar al racó fosc de sota l'escriptori. Resant perquè els Dursley estiguessin profundament adormits, el Harry es va posar de quatre grapes i va intentar agafar-lo.

El llibre el va mossegar i se'n va anar agitat, a pas de cranc sobre les cobertes. El Harry el va perseguir de quatre grapes pel terra, fins que finalment s'hi va llançar al damunt i va aconseguir posar-lo pla. A l'habitació del costat el tiet Vernon va deixar anar un fort grunyit enmig del son.

La Hedwig i l'Errol van observar molt interessats com s'ho

feia el Harry per subjectar amb força el llibre entre els braços, que lluitava per desempallegar-se'n, mentre s'apressava cap a la calaixera i treia un cinturó per lligar-lo. El llibre-monstre es va convulsionar tot enfadat, però com que ja no podia mossegar, el Harry el va llençar sobre el llit i va agafar la postal del Hagrid.

ESTIMAT HARRY,

PER MOLTS ANYS!

HE PENSAT QUE AIXÒ POTSER TE FARIA SERVEI EL CURS VINENT. NO TE PUC DIR RE MÉS AQUÍ. JA T'HO EXPLICARÉ QUAN ENS VEIEM.

ESPERO QUE ELS MUGGLES TE TRACTIN BÉ.

UNA ABRÀÇADA.

HAGRID

El Harry va pensar que allò que el Hagrid pensés que un llibre que mossega li podria ser útil el curs vinent era un mal senyal, però va posar la postal del Hagrid al costat de les del Ron i l'Hermione i va fer un gran somriure. Ja només li quedava obrir la carta de Hogwarts.

Va notar que era més gruixuda del que era habitual, va obrir el sobre, va treure el primer tros de pergamí i va llegir:

Benvolgut senyor Potter,

Us comuniquem que el curs escolar començarà l'1 de setembre. El Hogwarts Express sortirà de l'estació de King's Cross, andana nou i tres quarts, a les 11 del matí.

En determinats caps de setmana, als alumnes de tercer se'ls permetrà visitar la població de Hogsmeade, per a la qual cosa haureu de portar el permís adjunt signat pels pares o tutors.

També trobareu adjunta la llista de llibres de text per al nou curs.

Atentament,

Professora M. McGonagall
Subdirectora

El Harry va treure el full de permís per visitar Hogsmeade i se'l va mirar; havia deixat de somriure. Va pensar que seria meravellós anar a Hogsmeade els caps de setmana, sabia que era un poble on només vivien bruixots i no hi havia estat mai. Però, ¿com s'ho faria per convèncer el tiet Vernon o la tieta Petúnia perquè li signessin el permís?

Va mirar el despertador, ja eren les dues de la matinada.

Va decidir que ja pensaria en el permís per anar a Hogsmeade l'endemà; es va esmunyir dins el llit i va estirar el braç per ratllar un altre dia en el calendari que s'havia fet amb els dies que li quedaven per tornar a Hogwarts. En acabat, es va treure les ulleres i es va estirar, amb els ulls oberts, de cara a les tres postals de felicitació.

Tot i que no era un noi normal, en aquell moment el Harry Potter se sentia com qualsevol altre: content, per primer cop a la vida, que fos el seu aniversari.